TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovarsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year......$4.00 Six months......$2.25
Three months..$1.35 One month...... .50

Advertising rates in effect July 1, 1912, 45 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI. BOX 99, ASTORIA, ORE.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Tuloverotusjärjestelmän kelpaamattomuus

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 20, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Numerot tuloverotuksen käytännössätoteuttamisesta osottavat, että nykyinen tapa ei kelpaa minnekään. Suurimmat sotarosvot ja teollisuusparoonit säästyvät melkein koskemattomina. Wall-kadun raharuhtinaat joiden sotavoitot ovat kohonneet biljoniin, maksavat ainoastaan tuon mitättömän roposen, 500,000,000 dollaria koko siitä kolmen biljoonan dollarin summasta, joka aiotaan tämän vuoden ajalla ottaa veroina sotakulujen peittämiseksi, siten käy selville veronkantohallituksen hoitajan, William H. Edwardsin esittämistä arvioista.

John D. Rockefeller, jonka tuloverotuksen alainen omaisuus arvioidaan lähes kahdeksi biljoonaksi dollariksi, maksaa ainoastaan 38,000,000 dollaria.

Allaoleva taulukko näyttää Amerikan kahdentoista rikkaimman miehen vuotuiset sisääntulot ja heidän maksamansa tuloveron. Arviot ovat nähtävästi vuoden 1916 tulojen perusteella tehtyjä, eivätkä paljasta niitä vehkeilyjä, joiden avulla nämä suurimmat kiskurit ovat peittäneet osan "ansioistaan", estääkseen ne tulemasta verotetuiksi.

	Tulot:	Verot:
John D. Rockefeller	$50,000,000	$38,400,000
Henry C. Frick	11,250,000	7,160,000
Andrew Carnegie	10,000,000	6,400,000
George F. Baker	7,500,000	4,800,000
William Rockefeller	7,500,000	4,800,000
Edward S. Harkness	6,250,000	4,000,000
J. Ogden Armour	6,250,000	4,000,000
Henry Ford	5,000,000	3,200,000
W. K. Vanderbilt	5,000,000	3,200,000
Edward H. R. Green	5,000,000	3,200,000
Mrs. E. H. Harriman	4,000,000	2,560,000
Vincent Astor	3,750,000	2,400,000

Jos olisi ollut aikomus verottaa sotavoittoilijoita, olisi näiden nylkyrien tuloista otettu veroina edes se mitä ne saavat sodan ajalla enemmän kuin ennen ja varsinaisista voitoistakin vielä huomattavasti. Esitys kahdeksankymmenen prosentin erän ottamiseksi kaikista voitoista sotatarkotuksiin oli vielä kokonan kelpaamaton. Sen olisi pitänyt sisältää edes sellaisen määräyksen, että kaikki tulot ylitse viiden tuhaanen dollarin olisivat otettavat sotatarkotuksiin. Sitte taitaisi olla enemmän rauhankannattajia, sillä silloin olisivat voitot vaarassa. Näistä sotakuluista näkee ihan selvästi, että tämä on kansan sota, siitä ei pääse yli eikä ympäri!

Nurkkaedut ja kansantalous

Länteläiset sanomalehdet alkavat jo etsiä vikoja rautatiehallituksen liikkeenhoidossa, nähtävästi tarkotuksella saada tukea väitteelleen, että hallituksen omistusoikeus ei ole niinkään edullinen kuin yksityisten. Ne selittävät että rautatiehallitus ei katso lännen etuja, vaan idän. pitää suuren määrän lännen rautateitten liikkuvaa kalustoa idän teillä, joten täällä on puute.

Selvää nurkkaetujen ajamista kansantalouden kustannuksella. Me emme tiedä miten rautatiehallitus menettelee, eikä sillä ole tässä tapauksessa väliäkään sillä siitä ei ole kysymyskään, vaan siitä, olisiko kansallinen omistusoikeus syrjäytettävä ja yksityinen palautettava takaisin sen tilalle.

Näiden lehtien mielestä olisi palattava takaisin yksityisomistusoikeuteen mahdollisimman pian, koska "lännen edut" ovat jääneet huomiota vaille. Kun käsitämme että "lännen eduilla" tässä tapauksessa tarkotetaan länteläisten kapitalist. erikoisetuja, niin olemme selvillä siitä, mistä kenkä puristaa. Yksityisomistusoikeuteen olisi palattava takaisin länteläisten kapitalistien etujen takia.

Mutta jos asemaa tarkastetaan puhtaasti kansantaloudeliselta kannalta ja edellytetään rautatiehallitusta, joka ei aseta minkään kapitalistiryhmän etuja yleisten kansallisten etujen tilalle, silloin on päivän selvä juttu, että kansallinen omistusoikeus on ainoa mahdollinen. Jo se seikka, että lännen kapitalistit puhuvat omien etujensa syrjäytetyksi tulemisesta nyt, selittää, että he olisivat valmiit asettamaan omat etunsa kansallisten etujen tielle. He eivät välitä — eivätkä voikaan — mitään siitä, mitä kansallinen tarve vaatii, vaan katsovat sitä, missä rautateiden liikkuva kalusto kulloinkin parhaiten ajaisi rautateihin sijoitetun pääoman etuja.

Yksityinen omistus on aina yksityisten etuilua yleisten etujen kustannuksella. Kansallinen omistus vasta poistaa sen täydellisesti — kun työväenluokka on hallituksessa, ennen ei sekään.

Rikollisuus ei sitenkään katoaisi

Porvarien menettelyt rikollisuuden estämiseksi ovat kaikki osottautuneet tepsimättömiksi. Niiden vaikutuksesta ei leivän varkaudesta tuomittu "rikollinen" ole hituistakaan parempi seuraavan kerran ollessaan nälissään pakotettu ottamaan leipää ilman laillista lupaa.

Muuan sellainen keino, jolla muka rikollisuutta koetetaan estää, on aseittenmyyntikielto, jota koetetaan sovelluttaa kaikkiin niihin, jotka eivät ole yläluokan jäseniä. Sellaisia säädöksiä on eri valtioissa useita voimassa, ja varsinkin erinäisissä tilanteissa, kuten lakoissa esim. koetetaan niitä erikoisella huolella sovelluttaa käytäntöön.

Päästäkseen selville tällaisen "rikollisuuden" estämisen luokkaluonteesta, ei tarvitse olla kuinkaan luokkatietoinen. Selvästihän näkee, että kysymyksessä ei ole mikään muu kuin porvarien omaisuuden turvaaminen. Aseittenmyyntikieltoa ei ole koskaan, näet, sovellutettu varsinaisiin rikollisiin, kuten esim. niihin, joita lakkotapauksissa haalitaan yhtiöitten hurtiksi. Päinvastoin juuri sellaisille aineksille annetaan silloin aseita.

Lait tosin määräilevät, että aseita annetaan ainoastaan sellaisille henkilöille, jotka voivat todistaa omaavansa hyvän maineen. Mutta tässä maineen laadussa on muuan niksi, joka osottaa näiden luokkalakien tarkotuksen. Onko kukaan koskaan kuullut rehellisen ja hyvämaineisen työläisen olevan pyssyhurttana? Ei koskaan. Silloin kun poliisilaitos pääsee maineen laadun määrääjäksi, on yhteiskunnan rauhan ylläpidon laita niin ja näin. Missä olisi käyty sellainen lakkotaistelu, jossa ei poliisin kapula olisi kalahtanut lakkolaisten päähän, edellyttäen että työnteettäjät ovat poliiseineen vain suinkin kyenneet provoseeraamaan rettelöitä?

Päästäkseen aseitten käyttäjiksi — joita lakkotapauksissa käytetään enemmän kuin siviilielämän missään muissa vaiheissa — täytyy henkilön olla välttämättä "poliisille tunnettu", aivan siinä merkityksessä, kuin tätä sanontatapaa tavallisessa käsityksessä käytetään. New Yorkin, Chicagon ja muiden suurkaupunkien kurjaliston keskuudesta kootaan ne tuhannet hurtat, jotka "maineensa" perusteella saavat poliisilaitokselta asestautumisluvan ja pääsevät "lain ja järjestyksen" valvojiksi.

Aseittenkieltolaki on luokkalaki mitä saastaisimmassa merkityksessä. Sillä ei voi olla mitään muuta tarkotusta, kuin estää työväestö puolustamasta oikeuksiaan työnteettäjien yksityisarmeijoita vastaan. Osa työnteettäjistä näet pelkää, että harjottamansa riisto katkeroittaa työläisen mieltä siinä määrässä, että ne mahdollisesti asettuisivat vastarintaan ja käyttäisivät samoja keinoja joita heitä vastaan työnteettäjien taholtakin käytetään. Lait eivät ole olemassa niin paljon hengen ja persoonallisen turvallisuuden, kuin omaisuuden suojelemista varten. Ja työläisiltä ne eivät suojele kumpaakaan, varsinkaan omaisuutta — työvoimaa, joka on työläisten ainoa omaisuus.

Vankilaviranomaiset selittävät, vieläpä muka tilastojen avulla, että suurin osa vankilan asukkaista on joutunut rikollisiksi aseittenkäytön takia. Väite ei kuitenkaan todista mitään, sillä tiedämmehän, että suurin osa aseittenkäyttäjistä ja rikollisista ei koskaan joudu tekemisiin lain kanssa. Kuka olisikaan kuullut koskaan pyssyhurttaa ahdistettavan! Ainoat aseittenkäyttäjät, jotka joutuvat pyövelien ja muiden vankilaviranomaisten kanssa tekemisiin, ovat ne, jotka eivät osaa käyttää aseita lain hyväksymällä tavalla; eivät ole tulleet aseittenkäyttäjiksi poliisin suosituksilla. Ainoa turvallinen aseittenkäytön mahdollisuus tapahtuu sen kautta, että värväytyy työnteettäjien hurtta-armeijaan, jonka toimenpiteille eivät valtioiden viranomaiset ole todellisuudessa vielä koskaan asettaneet esteitä, ja joiden jäseniä ei vielä ole koskaan näkynyt hirttolavalla, tuskinpa poliisioikeuksissakaan.

Kun puhutaan rikollisuuden estämisestä siinä ymmärryksessä, että sillä tarkotetaan yhteiskunnan sellaiseksi muodostamista, että rikollisuus todellisuudessa vähenisi, niin silloin ei ole sellaisilla aseittenkäyttökielloilla, joita porvarit asettelevat voimaan, siinä mitään ansiota. Sekään rikollisuus, joka tapahtuu aseittenkäytön takia tahallisesti, kuten vankilaviranomaiset selittävät, vain siksi että henkilöllä ei muka ollut mitään muuta syytä rikokseensa kuin se että sai aseen käsiinsä, ei ole poistettavaa rikoksellisuutta millään muulla tavalla kuin yhteiskunnalliset olosuhteet parantamalla. Mutta porvareilla ei ole ollenkaan tarkotustakaan parantaa oloja, ja siksi he rientävätkin siirtämään aseet sille luokalle, jonka käsissä niitä käytetään todellisen rikoksellisuuden suojelemiseksi, ja rikoksien tekemiseksi yhteiskunnan pohjakerroksia, sitä ylläpitävää työväestöä vastaan. Aseittenkäytön tarpeettomaksi tekeminen on tehokkaampi keino rikollisuuden poistamiseksi, kuin aseitten siirtäminen yläluokan käsiin, jonka niiden avulla vain edelleen jatkaa rikollista työläisten riistämistä.

Sallittakoon tämän yhteydessä vielä mainita, että säädös, joka kieltää romukauppiaat ja varsinaiset asekauppiaat — jotka myyvät revolverin tai jonkun muun aseen, yhden kerrallaan aina toisinaan — myymästä aseita kenellekään tuntemattomalle, ei vähääkään paranna asemaa, sillä hurtat eivät tavallisesti itse osta aseitaan, vaan hankkivat ne heille ne laitokset, joiden palveluksessa he ovat, salapoliisilaitokset ja rikkuritoimistot.

MAILMANKATSOMUKSIA

LOPETETAANKO ENGLANNISSA KIRJALLISUUDEN JULKASEMINEN?

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 19, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Lontoosta tulee se uskomaton uutinen, että Englannin hallitus muka aikoisi lopettaa kirjallisuuden julkasemisen koko sodan ajaksi. Kirjallisissa piireissä on sanottu uutinen herättänyt suurta mieltenkuohua. "New Statesman"-niminen lehti ei sano mitenkään voivansa uskoa mainitunlaista huhua, sillä "nykyään ainakin ymmärtävät hallitusmiehetkin, että kirjojen julkasemiskielto olisi mitä suurin onnettomuus koko kansalle." Lehti jatkaa seuraavin sanoin:

"Hallitusmiehet saavat olla varmasti tietoisia, että Englannin maine on noussut paljoa enemmän siitä kirjallisuudesta ja taiteesta, joka syntyi Elisabethin aikana, kuin sen aikaisten valtiomiesten toiminnan vaikutuksesta. Elisabethin aikainen Englanti oli tunnettu juuri sen ajan kirjallisuuden tähden. Ei mikään kansa voi uhrata kirjailijoitansa sodan tai muun vaaran markkinoille, jos se tahtoo pitää päänsä pystyssä muitten kansojen rinnalla. Puolueeton, vapaa kirjallisuus huomauttaa ihmiselle, että hän on jotakin suurempaa kuin vain pelkästään äänestyskone.

"Hallitus, joka ei huomaa kirjallisuuden luovaa merkitystä, sopii paremmin metsäläisten kuin sivistyneen yhteiskunnan keskuuteen. Ja juuri nykyisin on henkisen kehittämisen arvo mitä tärkein kaikille kansoille. Se kansa, joka tämän sodan melskeistä kohoaa henkisesti virkeimpänä, tulee myös sodan jälkeen pitämään päätänsä muita ylempänä, niin henkisesti kuin aineellisestikin."

MUHAMETIN PARTAKARVA.

Omituisimpia pyhiinvaelluspaikkoja Ganges-virran länsipuolella asuvilla Intian muhamettilaisilla on epäilemättä Kuddapah. Siellä on komea pyhättö, joka v. 1720 rakennettiin kultaisessa rasiassa säilytetyn "profeetan partakarvan" kunniaksi. Muhametilla oli tapana ystäviensä ja uskottujen kanssa keskustellessaan sivelä partaansa: jos silloin jokin karva parrasta irtautui, korjasivat uskonveljet sen talteensa ja säilyttivät huolellisesti. Niin kerrotaan tämäkin puheena oleva partakarva saadun. Säilytysrasian kannessa oli pienet reijät, joista kerran vuodessa pirahutettiin hiukan vettä karvan kostukkeeksi. Se tilaisuus muodostui suureksi juhlaksi, johon riensi suunnattomat joukot pyhiinvaeltajia. Kun kuuluisa Hyder Ali valloitti Kuddapahin, anasti hän tuon pyhäinjäännöksen ja vei sen mukaansa Seringazatnamiin. Siellä se oli, kunnes englantilaiset vihdoin saivat haltuunsa mainitun kaupungin. Mihin profeetan partakarva sittemmin on joutunut, ei tiedetä. Siitä huolimatta kulkevat uskovaiset pyhiinvaelluksilla Kuddapahissa, osottaakseen hartauttansa pyhäinjäännökselle, jota siellä ei ole enää aikoihin ollut.

HERKKUJA TARJOLLA CANADASSAKIN.

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 20, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Canadan elintarvehallinto toimittaa parast'aikaa kokeita, saadakseen selville, tuleeko valaanliha pääsemään sikäläisten "parhaimpien perheiden" ruokalistalle. 50 paunaa tätä herkkua on lähetetty Ottawaan, sen ravinto- ja lämmönsynnytys-arvon selvillesaamiseksi. Lihan sinne on toimittanut Victorian, B. C., Valaanpyyntiyhtiö, joka väittää sitä sekä maukkaaksi että ravitsevaksi.

Ainakin olisi tuon tavaran saamisesta elintarvemarkkinoille suurta voittoa valaanpyyntiyhtiöille ja kaikille keinottelijoille ja välittäjille, jotka tavalla tai toisella pääsevät sitä käsittelemään, sillä valaissa on lihaa suuret määrät. Valaanlihan ravintoarvoa todistaa se, että esim. eskimot ja jaappanilaiset sitä syövät onnekseen. Mutta sen mausta saattaa sivullisilla olla erilaisia käsityksiä. Niinpä kirjottaa eräs vanha valaanpyytäjä siitä vähemmän ihastuneesti N. Y. Evening Sunissa niille, jotka sitä niin hartaasti ovat suositelleet naudan- ja lampaanlihan sijaan:

"Herra Toimittaja! Muistatteko joskus poikasena pureskelleenne tervaa — oliko se teistä herkkua? Voin vakuuttaa teille, että valaanpaisti ei ole läheskään niin maukasta herkkua kuin terva. En väitäkään tietäväni mitään valaanrasvan mausta, vaan olen ollut valaanpyyntilaivoissa, joissa päivittäin on satoja nauloja "raavaslihaa" leikattu suoraan napaseutujen valaista, ja sen ma sanon, että valaanpaisti on kamalinta paistia mitä ajatella voi. Parhaimpina pidetään selkänikamia vastassa olevia paloja, mutta nekin ovat mahdottomia syödä muuten kuin makkaramyllyssä perin hienoksi jauhettuina. Valaanliha on niin täpötäynnä jänteitä, ettei saata tulla kysymykseenkään sen syöminen paistina. Minun kokemukseni mukaan ainoa tapa, millä valaanlihaa voidaan valmistaa syötäväksi, on jauhaa se aivan möyhyksi ja maustaa samoilla mausteilla kuin makkarakin. Kun laivassa siitä tehtiin tällä tavoin laitettuja palleroita, sekotettiin siihen muiden mausteiden lisäksi pieniksi palasiksi hakattua suolattua sianlihaa. Näin valmistetut pallerot käristettyinä ja keitettyinä maistuivat kyllä merellä, mutta mahtaisivatko nuo herkut maalla maistua, sitä en rohkene ryhtyä edes arvaamaan."

Kapitalistilehden vastaus kirjottajalle kuuluu, että "ainakin se on ruokasaa, eikä köyhän saa olla herkkusuu".

Viimeisimmäksi on Canadan elintarvehallinnon harkittavaksi tullut hylkeenlihan käyttäminen tavallisen lihatavaran vastikkeena. Kysymyksen johdosta ovat elintarvehallinnon virkailijat haastatelleet Labradorin lähetyssaarnaajaa, toht. Grenfelliä. Hänen arvionsa mukaan olisi aivan helppo vuosittain saada 20 miljoonaa naulaa hylkeenlihaa, kun elukat on nylletty ja liika rasva poistettu. Sen voisi jäädytettynä panna varastoon St. Johnissa ja Halifaxissa. Hylkeenliha kuuluu olevan maukasta ja erittäin ravitsevaa, joten elintarvehallinto tulee asiaa perusteellisesti tutkimaan.

Hylkeenliha on, kuten hyvin tiedämme, eskimoitten ja pohjoisempain rannikkointiaanien tärkeimpiä ravintoaineita. Mutta mitään herkkua se ei ole sille, joka ei ole sen makuun tottunut. Canadan "parhaimmille perheille" siitä tuskin, enemmän kuin valaanlihastakaan, on aiottu muuta kuin sillä saadut liikevoitot. Sen maukkaisuus ja ravintoarvo epäilemättä jäävät "köyhimpien perheitten" tunnusteltaviksi.

SE UUSI "KANSALLISPUOLUE",

jota Spargo ja muut sosialistiluopiot läksivät rakentamaan, on nyt saanut valmiiksi ohjelmansa. Siihen on kerätty kaiken mailman aatteet ja ihanteet, sosialistipuolueen ohjelmastakin on otettu kaikki "viattomammat" — s. o. kapitalismin perustuksille vaarattomat — välilliset vaatimukset; samoin on siihen kopioitu kieltolakipuolueen ja "puolueettomuus"-liiton ohjelmissa olevat paikkatilkut, joilla kapitalismin ratkeamia koetetaan tukkia.

Ohjelman alussa on uskontunnustus, jossa puolue julistaa "hyvän hallituksen perustuvan jumalaan". Asiasta keskusteltaessa vaadittiin lisättäväksi sanat "ja Jeesukseen Kristukseen", mutta äänestyksessä Jeesus tipahti pois ohjelmasta. Eräs naisedustaja olisi vaatinut puolueohjelmaan sisällytettäväksi myös lausunnon, että "tupakan käyttö on isästä perkeleestä", mutta hänkin jäi auttamattomasti vähemmistöön.

Rahavaroja tunnostaa puolueella olevan runsaasti käytettävänä, mutta pienintäkään poliittista merkitystä sillä ei tule olemaan — paitsi sosialismin sotkijana, joksi se tietysti itse asiassa on tarkotettukin.

Uuden puolueen tunnuslauseeksi ehdottaa eräs New Yorkin lehti: "Cranks of all Nations, Unite!" (Kaikkien maiden leuhkat, yhtykää!)

ERÄS KIELIKIISTA.

Keisari Kaarle Viides hallitsi useita kansoja ja puhui monta kieltä, joiden luonnetta ja sointua hänen oli tapana verrata toisiinsa joillakin kuvaavilla lauseilla. Espanjankieltä hän piti kauneimpana kaikista kielistä, joita tunsi.

Kerran tuli keisarin eteen eräs Saksan lähettiläs, joka puhutteli häntä saksankielellä. Hän valikoi sanansa niin taitavasti ja lausui ne niin sointuvasti, että keisari ja hänen seurueensa sitä mielihyvällä kuuntelivat, vieläpä selvään ilmasivat puhujalle, että hänen esiintymisensä heitä miellytti. Joukossa oli kuitenkin muuan espanjalainen ylimys, joka erikoisesti pyrki keisarin suosioon ja tunsi hänen rakkautensa espanjankieleen. Tämä sanoi lähettiläälle: "Minä luulen, että jumala ja se ylienkeli, joka ajoi Aatamin pois paratiisista, puhuivat silloin saksaa, sillä muutoin ei Aatami olisi niin kovin peljästynyt." — "Niin saattoi olla asianlaita," vastasi saksalainen, "mutta muistakaamme samalla, että perkele, joka tahtoi petoksella hurmata ja miellyttää Eevaa, luultavasti puhui espanjaa, sillä hänen tarkotuksiinsa ja imarteluihinsa se kieli soveltuu erinomaisesti."

Silloin Kaarle keisari hienosti hymyili, samalla luoden espanjalaiseen ylimykseen silmäyksen, joka tukki hänen suunsa moneksi päiväksi.

Kunnallissosialismista

Tässä maassa on kunnallissosialismista huono käsitys vanhoillisilla työläisillä, syndikalisteilla ja vieläpä unionistisesti ajattelevilla sosialisteillakin. Eikä ihmekään, onhan täällä ollut unioitten ja sosialistien edustajia kunnallishallinnoissa ja ne ovat täydellisesti epäonnistuneet.

Ne ainekset jotka väheksyvät kunnallisen toiminnan merkitystä luokkataistelussa, eivät useinkaan etsi todellista syytä epäonnistumiseen; uskovat että itse kunnallissosialismi on sen laatuista ettei sen kautta työläiset suuria saa aikaan. Mutta jos mitään köyhälistön liikettä kapitalistit pelkäävät, niin se on kunnallisomistusta, he turvautuvat salaiseen ja julkiseen vehkeilyyn sen estämiseksi. Tämänvuotisessa Raivaajan kustantamassa kalenterissa toveri Syrjälä kirjottaa otsikolla "Kansanvaltaisuuden vihollisuus Yhdysvaltain kunnallishallinnossa." Siinä osotetaan sattuvasti, kuinka kapitalistit ovat lainlaadinnan kautta kitkeneet kaiken vallan itsenäiseltä kunnallishallinnolta.

Pääoman edustajat ymmärtävät ja ovat tietoisia siitä, että jos kunnallishallinto ei olisi riippuvainen valtion laista, niin se olisi peräti vaarallinen heidän eduilleen.

Nykyinen teollisuus tekee kunnalliselämän laajakantoiseksi. Kaupunkilaisväestö on tässä maassa enemmistönä. Se on synnyttänyt suuria liikealoja, jotka palvelevat puhtaasti paikallista tarvetta; niiden omistaminen on erittäin edullinen kapitalisteille. Kunnallisomistuksen tarve on tullut niin välttämättömäksi, että sitä vaatii radikaalinen pikkuporvaristokin. Eikä ihmekään, kun ottaa lukuun sen kuinka välttämättömiä jotkin liikkeet kaupungin väestölle ovat, sellaiset laitokset, kuin esim. vesijohdot, jotka jo, suurimmalta osalta ovatkin kaupungin omia, ja toiset yhtä yleisesti tarvittavat laitokset kuin edellämainittu, jotka ovat melkein poikkeuksetta kapitalistiyhtymäin hallussa, ja joilla kiskotaan suuret liikevoitot.

Sosialistit ovat pitäneet erittäin tärkeänä kunnallissosialismin; niinpä edellisinä vuosina pantiin erityinen paino kunnallishallintojen valtaamiseksi sosialistien käsiin, sillä ajatuksella, että sosialistinen toiminta on alettava paikallisista asioista, koska siten saadaan suuret joukot mukaan, paikallisissa asioissa kun näet joukot näkevät oman suoranaisen hyödyn sosialistisesta toiminnasta.

Ylläolevan aatteen kannustamana vallattiinkin kaupungin hallintoja sosialistien käsiin, mutta kuten sanottu, siinä epäonnistuttiin, ei saatukaan toivottuja tuloksia; kapitalistien lait, tuomioistuimet ja koko kapitalistinen valtamahti oli vastassa sosialistien kunnallistoimintaa, joten saatiin verrattain vähän aikaan. Se toi pettymystä joukoille ja ajoi huonoon valoon koko kunnallissosialismin. On vieläkin tovereita, jotka lähtevät samasta ajatuskannasta, että paikallishallintojen valtaamiseen on pantava suurempi paino kuin puolue nykyään sille antaa. He moittivat puoluetta siitä, että se panee liian suuren painon kongressimiesten ja presidentin valitsemiseksi, ja että niihin tuhlataan liian paljon puolueen voimaa, josta ei ole käytännöllistä tulosta. Tuossa moitteessa on perää sikäli kun ei ota lukuun niitä syitä, joista jo olen maininnut, nimittäin että täällä kunnallistoiminnalta on riistetty itsehallinto-oikeus.

Kunnallistoiminnalla tulee olemaan suuri merkitys sosialistisen yhteiskunnan toteuttamisessa, kun hallinnollista tietä hankitaan sille toimintamahdollisudet. Se tapahtuu siten, että sosialistipuolue valtaa hallituksen.

Peter Kähkönen.

Pienomistajista

Suuromistus raivaa kehittyessään tieltään pienomistajat, tai pakottaa nämä alistumaan kontrollinsa alle. Mutta tämä ei suinkaan todista sitä, etteikö pienomistusta löytyisi vielä suuressa mittakaavassa. Ja koska tuotanto nykyisessä yhteiskunnassa on omistuksen perustana, niin näemme pienomistajien luokan siis pientuottajina.

Pienomistajien ryhmässä on pikkuliikkeiden harjottajille ja pienmaanviljelijöille yhteistä se, että ne eivät voi määrätä tuotantoa ja jakoa, syystä että koneet ja niiden suuri tuottavaisuus on edullisempi. Mutta pienomistajille koneiden hankkiminen on usein mahdotonta. Kuitenkin nämä pientuottajat ovat sekä henkisesti että taloudellisesti tuotanto-oloihinsa sidotut, missä käyvät ankaraa ja toivotonta taistelua suurliikkeiden puristusta vastaan. Itsenäiset pientuottajat, jotka pitävät palkkatyöläisen orjallista asemaa surullisimpana olotilana, taistelevat ankarasti liikkeittensä menestymisen puolesta suurliikkeiden menestymistä vastaan. He vastustavat yhtymisiä, koska he pitävät itsenäisyyttä korkeimpana ihanteenaan. Ja tällä vastustuksellaan he voivatkin jonkun verran hidastuttaa trustien kehittymistä, mutta ei suuresti, sillä teknilliset ja yhteiskunnalliset seikat ovat keskittymisen puolesta. Ja kaikista pientuottajien ponnistuksista huolimatta kehittyvät trustit hävittävät näitä laumottain, syöksevät heitä palkkatyöläisarmeijaan.

On lukuisia syitä vaikuttamassa että pienviljelystä vielä harjotetaan suuressa mittakaavassa. Näitä ovat: suurviljelykseen tarvittavan pääoman puute talonpojilla, maa- ja rautatiekomppaniain halu myydä maansa pienissä erissä, tieteen sovittaminen maanviljelykseen on ollut hitaampaa, joten alkuperäiset pientuotantoa suosivat menettelytavat ovat siellä säilyneet, ynnä monia muita syitä. Mutta nämä eivät kuitenkaan todista sitä, että pienviljelys niin perin edullista olisi. Päinvastoin, siitä huolimatta, että on olemassa pienviljelystä suosivia seikkoja ja että sitä vielä suuressa määrässä harjotetaankin, löydämme lukuisia tosiasioita osotuksina pienviljelyksen vaikeuksista. Ensiksikin, pienviljelys ei ole niin tuottavaa, että sen tuottavaisuus toisi mahdollisuuksia yhtämittaiseen tuotannon laajentamiseen. Jos yrittää laajentaa tuotantoaan, täytyy tehdä velkaa, jolloin joutuu koronkiskojista riippuvaiseksi. Epäonnistumiset ja epäedulliset markkinasuhteet, joita suurtuottajat kontrolleeraavat, usein syöksevät pienviljelijät perikatoon. Ja nekin, jotka jotenkuten säilyttävät sen vaan suurilla ponnistuksilla ja kieltäytymisillä. Sama on laita muidenkin pienliikkeiden harjottajien. He suurissa joukoissa joutuvat perikatoon tai jäävät kitumaan elämän ja kuoleman välillä syystä, että eivät voi parantaa tuotantoaan, kuten trustit voivat tehdä, ottamalla tuotantolaitoksissaan käytäntöön uusimpia teknillisiä apuneuvoja, mikä saa tuotantokustannukset pienenemään ja siis voiton suurenemaan.

Sitte pienosakkeenomistajat. Tähän asemaan pieni omaisuuksia omistavia houkuttelee keinottelu, voitto-osingoilla elämisen halu. Kun liikkeet menestyvät halutaan niistä ostaa osakkeita, toivossa helposti rikastua. Tämä pyrkimys onnistuukin jossain määrin, mutta suuressa määrässä siinä pienosakkeenomistajia ajetaan perikatoon osakekeinottelulla y. m. huijauksilla. Näitä osakekeinotteluja on useampaa lattua, kuten pääoman vesittäminen, osakkeiden verottaminen, keinotekoiset vararikot y. m.

Tämä pienomistajien luokka, niin epäkiitollisessa asemassa kuin se elääkin, suuromistajien riistämänä ja sortamana, on siitä huolimatta henkisesti porvarillismielistä. Sitä vaivaa omaisuuskiihko, siitä huolimatta että se sitä hyvin vähän omistaa. Ja mailmankatsomukseltaan on se yksilöllistä, joka hyvin hitaasti oppii ymmärtämään joukkoliikettä ja yhteistoimintaa.

Kaktus.

Kansankirjeitä

WASHINGTON

SEATTLE.

Toverin kirjakauppa ja uutistoimisto Seattlessa, 116 4th Ave. So., telefooni: Main 4367. Saatavana kaikkea puoluekirjallisuutta y. m. tarpeita. Myy piletteja Suomeen ja päinvastoin parhaimmille linjoille; välittää rahalainoja ja talletuksia j. n. e. — Jokainen puoluetoveri tehköön yllämainitut asioimisensa omassa liikkeessään.

Laivatelakoilla täällä tapahtuu onnettomuuksia aina vähän väliä. Toverimme Otto Fogel työskennellessään Ballard Ship Building Co:n "yaardilla", satutti kätensä ilmalla käyvään höylään, josta oli seurauksena että häneltä täytyi katkaista vasemman käden nimetön sormi. Seattle Construction and Dry Dock Co:n jaardilla perjantaina, t. k. 15 p. tapahtui kolme vahinkoa. Erään San Varon nimisen miehen päälle putosi hirveän raskas teräs "Girder" kun "taljat", joista se riippui, katkesivat. Mies kuoli heti paikalla. Samana päivänä putosi siellä nostomastosta mies, joka oli öljyämässä "blockia". Häneltä katkesi neljä kylkiluuta sekä sai pahoja vammoja päähänsä. Vietiin sairaalaan arveluttavassa kunnossa. Sitte eräs naulottajan apulainen, joka